

Сабя и тръба

БАЛЧО БАЛЧЕВ

Роден е през 1961 г. в Ямбол. Пише стихове от детска възраст.

През 1980 г. завършва Френската езикова гимназия „Захарий Стоянов” в Сливен, откъдето изпраща първите си стихове в сп. „Родна реч”.

Завършва българска филология и френски език в СУ „Св. Климент Охридски” през 1987 г. Тогава издава и първата си поетична книга „Пролетни разпятия”, удостоена с наградата „Владимир Башев”.

През 1988-1989 г. по покана на Унгарския съюз на писателите специализира унгарски език в Будапеща.

След 10 ноември 1989 г. се занимава активно с политическа дейност и възстановява БЗНС „Никола Петков” и Земеделски младежки съюз „Никола Петков”, чийто главен секретар е до 1994 г. Четиринадесет години е главен редактор на в. „Народно земеделско знаме -21 век”.

През 1996 г. издава втората си поетична книга „Завладяване на Родината”. Негови творби са публикувани в литературния периодичен печат, излъчвани са по националното радио и телевизия. Превежда и редактира книги от френски и английски автори.

От 2007 г. членува в Съюза на българските писатели.

Пред завършване е рок албум по негови стихове с работно заглавие „Рок епопея на незабравимите”, в който са включени емблематични произведения като „Баладично писмо”, „Господнята молитва на дякон Игнатий”, „Кочо”, „Самоубийството на Ангел Кънчев” и др. Рок албумът е идеен проект и Андриан Георгиев, Никола Дончев и Съби Събев.

В процес на подготовка са сборник с разкази „Десет лоши разказа”, първа част от романа „Червена точка. Черна точка” и авторско музикално CD по негови текстове.

Пише стегнати, тревожни и стряскащи мъжки стихове, които поставят неудобни въпроси, поглеждат от необичаен ъгъл родната история, хващат читателя за гърлото и не му позволяват да остане равнодушен

Възпоминание

*Ех, дърта тояго, отиде си стария
и ти вампирясваш самичка пред прага.
Няма го клетия, няма го дядо.
Потъна сред къра зелен на България.*

*Подпри се на мен, да покретаме двама
по черния път през ливадите.
Полека, полека ще спрем при лодкарите
и дълго ще плаваме към океана.*

*Ще веем платна, нечестиви, неканени.
Ще тъпчем акулите със качамак.
Ще пеем сред бурите: „Боят настава...”
и поясът дядов ще бъде байряк.*

*Самотни ще стъпим на хълма край село.
Ще палнем свещичка на гроба му праведен.
Ти, знам, ще останеш завинаги с него.
А аз ще се върна - пиян и безрадостен.*

СЛИВИЦИ

*Ще те обгърне световният смог
и ще си спомниш детството.
Ти си седемгодишен млад бог,
ожулил коляно пред кметството.*

*Пламенен призив е твоя смел плач.
А двете ти сливички - шури гайдунци.
Отрязва ги после доктор-палач
под предлог, че са божии приумици.*

*Сетне те пратиха в детски лагери.
Там се научи да рапортуваш.
Да се възторгваш от кирки и багери.
И от баща си да се срамуваш!*

*Той се потил на една кариера.
Ти се отдаде на друга.
Редуцира бащината химера
в къща, кола и съпруга.*

*Днес се задъхваш в световния смог.
Кашляш и храчиш в тъмното.
Дишаш без сливици този живот.
И те блъска отвътре кръвното.*

Миткай Миткало!

**Отче Матее,
покай се пред Бога!
Дойди □ в манастира в забравена доба.
Прекарай нощта във моление.
Будувай сред камък и плесен
и кръста целувай,
защото
си
грешен!**

**Миткай, Миткало,
по пусти полета,
по мъртви рътлини
и свъсени хребети.
Вей килимявка
под други небета,
през чужди морета,
като черните лебеди
скитай в несрета
години,
години,
години.**

**Миткай, Миткало,
от село на село!
Самотно и смело
сей семената
на свящото дело.**

**Предрешен и смешен.
Покъсан и мръсен.
Брадясал, възлясал.
Страден и гладен.
Продавач на пиперки.
Народолечител.
Учител. Писател.
Изобретател.
Човек!**

**Миткай, Миткало,
че в пещерата**

**очаква те Левски
с пищова,
с книжата,
с камата.**

**И цяла ноц дума ще думате
как ще я карате зимата
и кой ще отиде на изток,
и кой ще отиде на запад,
защото делата не чакат.**

**Миткай, Миткало, да миткаме!
Дошло е туй време, Матее,
да пъхнем краката си във стреме
и вятър байряка да вее.**

**Дошло е туй време да бият камбани.
Време за рани,
капани
и низост.**

**Време, когато звездите най-близо са!
Време за скръб и покруса.
Време на истински хора.
Време на истинско време.**

**Миткай, Миткало, да миткаме,
да миткаме,
още
да мреме!**

Кочо

Кочо,
Понеже не рачи
да влачиш
с охота хомота,
понеже отне
самоволно
живота
на своите близки под божата стряха,
и после на други
деца и съпруги,
които сами пожелаха...
Прости ли те Господ?!
Не те ли руга, че си коч?!
А ти не отскубна ли брадата му
като троскот?
Не навря ли главата му
в смрадливия кървав бълвоч?
Не му ли го рече:
- Виж, божи човече!
В Перуцица няма жива душица
да палне свецица.
Стотици изклани във храма до крак.
И тук,
и в Батак.
Дано ти приседне от мъченици!

Аз няма да крия.
Бях прост кундурджия.
Сънувах, че шиех
сам в одаята
обувките на Свободата.
Горката.
Самотна,
                        добра,
русокоса,
в съня ми пристигаше винаги боса.

Иначе вярно, че съм груб и жесток
и че нямам обноски френски.
Но имам чест, господин Бог.
По фамилия съм Честименски.

Самоубийството на Ангел Кънчев

Ангеле,
Ангеле,
босфорски ангели
с лондонски пандели
на гроба ти паднали...

Черни и пламнали
храчат,
подскачат
и грачат ли,
грачат;
имперската съвест
неистово тачат.

Ангеле,
Ангеле,
само небето
клечи над полето,
за Бог да прости
те прелива.
Че гроба ти дива
коприва
покрива
и на скръбен тамян не ухае тъдява.
Грешнико,
дръзнал да сенчиш
Христовата слава,
тъни във забрава!
Самоубийците не се опяват.
Тях с ругатни ги заравят.

В Русчук,
под дремещия взор
на морната империя,
един брадясал луд
представи публична
трагикомедия...

Взел на мушка
потния си череп,
захапа дулото
на своя револвер

**и ...стреля!
После се свлече
с подкупваща грация.
Браво. Овация.
Сеир за целокупната нация!**

**И тупна трупът му
печално и глухо
в краката
на низшите духом.**

**И литна душата му
тъжна и строга
към светите райски
бардаци на Бога.**

**А долу,
в усойната робска
утроба,
златни окови
сънуваше роба.**

Господнята молитва на дякон Игнатий

Отче наш, който си на небесата!

Амин!

И баста!

Ще си взема очите в далечни земи

и пропъдя по чуждите краища.

Нямам младост за продан зад попски стени.

Нито гръб за душманските боища.

Цял живот ли да крия глава в рамене

и да пощя заптийските атове.

Или сит и лоясал, превил колене,

да паса манастирските охлюви.

Не, Всевишни!

За курбан не харизвам ни капчица кръв,

нито късче месо от месата си.

И щом расото хвърля, аз ничий съм роб,

освен на рода и страната си.

Сбогом, вуйко-хаджия, помазан със пот

от потта сиромашка на другите.

Оседлавам ти коня и яхвам на път,

да ми гониш по пътя цървулите.

Сбогом, мале, ти, клетнице клетя,

не жали за сина си Василя.

Зелено е още дървото, което

един ден ще ми стане бесило!

Баладично писмо

*Не сколасахме с четата, байо.
Залудо затрихме момчетата.
Залудо измряхме, Българийо.
Като псета ни клаха. И нека.*

*Робува си робът робията.
Че що са за роба пет века?
Щом овчари стадата си криеха
и ни сочеха подли пътеки.*

*Затуй ли главите ни горди
анадолски джелати побиваха.
И цяла ноц клета Околчица
мълчалива кръвта ни попива.*

*Че ден бе! Кънтяха челата ни.
Дълба ги оловото жежко.
Из урвите псуваше вятърът.
Орлици се виеха тежко.*

*И сбъднах молитвата. Спяха телата ни –
парцаливи, низвергнати, диви.
А ние кълняхме и плачехме, Дяконе:
- Ще възкръснат ли в Българско живите?!*

*Ветровете са нашите мисли
и тъмна вода е скръбта ни.
Като мътно небе сме надвиснали –
двеста неми зловеци камбани.*

*По-мъртви от мъртвите, мили народе,
по-живи от живите, робе и скоте,
ний пак ще превземем със гръм парахода
и пак ще загинем! Подписвам се: Ботев.*

КЪМ БОГА

*Боже, защо е човешката мъка?
Какъв си ти? Смахнат садист или луд.
Сълзите от скръб, салюта и разлъки
щастлив ли те правят, глупако надут?*

*Аз виждам баща ми да страда.
Нима честността е порок?
Безбожен и користен Бог.
Аз доста видях и започвам да мразя.*

*Как тихо живях сред слугите ти земни.
От малък доброто във мен се топи.
Знам - всички мръсници са правоверни,
заслужили ангели и сатани.*

*Знам - тяхната кръв е свещена.
Челата им ниски са трудна мишена.
А за всички бунтовни байряци
нужни са прави гръбнаци!*

*Човек или червей - аз сам ще реша.
Но пази се, щом легна във гроб.
На всяко небе и на всяка земя
ще те пипна за гърлото, Бог!*

Завладяване на Родината

*Изпомнай страха от сърдечните трюмове.
Сила и смелост акумулирай.
В клетки, предсърдия, в каци и гюмове.
И гордо да вярваш не спирай.*

*Вярвай във простата пръст под краката си.
Вярвай в небесния свод над главата си -
син и неук, ти си техният внук.
И роднинската връзка не спира дотук.*

*Ти си пръв братовчед на лука и на боба.
Дъхът им ужасен ще влачиш до гроба.
И не от проклятие, нито от мания.
А просто защото си син на България.*

*Недей да слугуваш на сложните мисли.
Стани проповедник на голите истини.
Че маса народ изкачи ешафода –
цинизъм „в името на народа”!*

*Но първо легни в угарта изорана.
Почувствай се част от кървящата рана.
Кръвта ти със нея да покърви.
А после стани, помълчи и тръгни.*

*Тръгни по балкани от горест и мъки.
В усойните дебри от скръб и разлъки
вий като куче, реви като лъв.
И бързай да стигнеш до себе си пръв!*